

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

คำกริยาอาการในภาษาไทยจำแนกออกเป็นชนิดย่อยได้ตามการปรากฏในกรอบการกรอกรากได้มาจากการที่เราศึกษาว่าคำกริยาอาการปรากฏกับการกใดได้บ้าง แล้วจัดการที่คำกริยาอาการปรากฏด้วยได้ และมีส่วนช่วยจำแนกคำกริยาอาการลงในกรอบการกรอกราก คำกริยาอาการที่ปรากฏในกรอบการกรอกรากแบบเดียวกันได้ก็จัดให้เป็นคำกริยาอาการชนิดย่อยเดียวกัน เมื่อพิจารณาต่อกรอบการกรอกรากของคำกริยาอาการแล้ว จะเห็นว่าคำกริยาอาการมีลักษณะเฉพาะตัวคือ จะปรากฏในกรอบการกรอกรากที่มีการกชนิดที่ต้อง เกิดร่วมกับคำกริยาเพียงการกเดียว ดังนั้นจึงสมควรแยกคำกริยาอาการออกเป็นคำกริยาชนิดหนึ่งต่างหาก

จากการศึกษาและจำแนกคำกริยาอาการตามแนวไวยากรณ์การกรอกราก สรุปได้ดังนี้

5.1.1 การกรอกรากที่เกี่ยวข้องกับคำกริยาอาการ

การกรอกรากที่เกี่ยวข้องกับคำกริยาอาการมี 6 การกรอกราก ดังต่อไปนี้

1. ผู้ก่อการกระทำ (กก)
2. ผู้มีประสบการณ์ (มป)
3. ผู้ทรงหรือเปลี่ยนสภาพ (สภ)
4. จุดเริ่มต้น (จร)
5. จุดหมาย (จม)
6. ปริมาณ (ปม)

5.1.2 ชนิดของคำกริยากรรม

คำกริยากรรมจำแนกออกเป็นชนิดย่อยตามการปรากฏในกรอบการกได้ 8 ชนิดย่อย ดังต่อไปนี้

ก. คำกริยากรรมที่ต้องการผู้ก่อการกระทำ มี 3 ชนิดย่อยคือ

1. คำกริยากรรมที่ปรากฏในกรอบการกแบบ + [___ กก]

เช่น ร้องไห้

2. คำกริยากรรมที่ปรากฏในกรอบการกแบบ + [___ กก (จร)]

เช่น ลึก

3. คำกริยากรรมที่ปรากฏในกรอบการกแบบ + [___ กก (จร) (จม)]

เช่น คลาน

ข. คำกริยากรรมที่ต้องการการกผู้ประสพการณ มี 1 ชนิดย่อยคือ

1. คำกริยากรรมที่ปรากฏในกรอบการกแบบ + [___ มป]

เช่น อ่างว่าง

ค. คำกริยากรรมที่ต้องการการกผู้ทรงหรือเปลี่ยนสภาพ มี 4 ชนิดย่อยคือ

1. คำกริยากรรมที่ปรากฏในกรอบการกแบบ + [___ สก]

เช่น ขรุขระ

2. คำกริยากรรมที่ปรากฏในกรอบการกแบบ + [___ สก (จร)]

เช่น หาย

3. คำกริยากรรมที่ปรากฏในกรอบการกแบบ + [___ สก (จร) (จม)]

เช่น ร่วง

4. คำกริยากรรมที่ปรากฏในกรอบการกแบบ + [___ สก (ปม)]

เช่น หนัก

ในบรรดาคำกริยาอาการทั้ง 8 ชนิดนั้น ชนิดที่มีจำนวนคำมากที่สุดคือ 229 คำ ^{ได้แก่}
 กริยาอาการที่ปรากฏในกรอบการกแบบ + [___ ลัก] ส่วนชนิดที่มีจำนวนคำน้อยที่สุดคือ 1 คำ ^{ได้แก่}
 คำกริยาอาการที่ปรากฏในกรอบการกแบบ + [___ กก (จร)]

เมื่อพิจารณาถึงการกชนิดที่ต้องเกิดร่วมกับคำกริยาอาการซึ่งเป็นการกที่ 1 ในกรอบการก จะเห็นว่ากรกที่เกิดในกรอบการกแบบที่สุดคือผู้ทรงหรือเปลี่ยนสภาพและกรกที่เกิดในกรอบการกน้อยแบบที่สุดคือผู้ประสพการณ์ ดังนั้นชนิดของคำกริยาอาการที่ต้องการการกผู้ทรงหรือเปลี่ยนสภาพมีมากที่สุด ชนิดของคำกริยาอาการที่ต้องการการกผู้ก่อการกระทำมีจำนวนอันต่ำสุดไป ส่วนชนิดของคำกริยาอาการที่ต้องการการกผู้ประสพการณ์มีน้อยที่สุด

ส่วนการกชนิดที่อาจเกิดร่วมกับคำกริยาอาการหรือไม่เกิดร่วมก็ได้ นั้น ปริมาณเกิดในกรอบการกน้อยแบบที่สุด จุดหมายเกิดในกรอบการกมากกว่าปริมาณ ส่วนจุดเริ่มต้นเกิดในกรอบการกแบบที่สุด ปริมาณทำให้เห็นลักษณะสำคัญของคำกริยาอาการ เช่น หนัก ซึ่งยอมให้มีปริมาณเกิดร่วมหรือไม่เกิดร่วมก็ได้ สำหรับจุดเริ่มต้นและจุดหมายก็ทำให้เห็นลักษณะสำคัญของคำกริยาอาการเช่นกัน กล่าวคือคำกริยาอาการที่ปรากฏกับจุดเริ่มต้น หรือทั้งจุดเริ่มต้นและจุดหมาย จะเป็นคำกริยาอาการที่บอกการเคลื่อนย้าย และเนื่องจากจุดเริ่มต้นและจุดหมายเกิดในกรอบการกของคำกริยาอาการมากแบบพอสมควร จึงอาจกล่าวได้ว่า ถ้าพิจารณาในแง่การเคลื่อนย้ายแล้ว คำกริยาอาการอาจแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิดคือ คำกริยาอาการที่บอกการเคลื่อนย้าย และคำกริยาอาการที่ไม่บอกการเคลื่อนย้าย

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาและจำแนกคำกริยาโดยใช้ไวยากรณ์การกเฉพาะคำกริยาอาการเท่านั้น คำกริยาชนิดอื่น ๆ ก็อาจจะศึกษาและจำแนกในแนวเดียวกันนี้ได้อีก

5.2.2 คำกริยาอาการบางคำมีรูปและเสียงพ้องกับคำกริยาชนิดอื่น เช่น ยุบ ใน ดินยุบ เป็นคำกริยาอาการ แต่ ยุบ ใน ผู้จัดการยุบตำแหน่ง ไม่ใช่คำกริยาอาการ ดังนั้น

นอกจากนี้ คำกริยาอาการด้วยกันก็อาจจะมีรูปและเสียงพ้องกัน เช่น ทะยาน ใน ม้าทะยาน และ เครื่องบินทะยาน สำหรับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ถือว่าคำกริยาที่พ้องรูปพ้องเสียง¹ ไม่ใช่คำกริยาคำเดียวกัน แต่อาจจะมีความสัมพันธ์กันทางความหมาย จึงน่าจะมีการศึกษาคำกริยาที่พ้องรูปพ้องเสียงแบบต่าง ๆ เหล่านี้ทางด้านความหมายต่อไป

5.2.3 คำกริยาอาการแต่ละชนิดอาจแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ² ได้อีก โดยพิจารณาอรรถลักษณะของคำกริยาอาการ ถ้ามีผู้วิเคราะห์เรื่องนี้โดยเฉพาะก็จะทำให้เห็นลักษณะของคำกริยาอาการละเอียดมากยิ่งขึ้น

5.2.4 ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ศึกษาเฉพาะคำกริยาอาการที่ปรากฏเดี่ยว ๆ ในหน่วยกริยาโดยไม่มีคำอื่นมาประกอบข้างหน้าหรือข้างหลังเลย ผู้เขียนมีข้อสังเกตสำหรับคำกริยาอาการ ดังนี้

ก. คำกริยาอาการบางคำ เช่น อ้วน เมื่อมีคำอื่นมาประกอบข้างหน้า เช่น อ้วนขึ้น เป็น อ้วนขึ้น จะมีความหมายซึ่งอาจจะแตกต่างไปจากความหมายเดิม คือ มีความหมายในทางแสดงการเปลี่ยนแปลงสภาพ

ข. คำกริยาอาการบางคำ เช่น วิ่ง ล้วย เมื่อมีคำอื่นมาประกอบท้ายคำคำเดียวกัน เช่น แล้ว เป็น วิ่งแล้ว ล้วยแล้ว

ตัวอย่าง -

สนใจวิ่งแล้ว

สนใจล้วยแล้ว

¹ เรื่องคำพ้องรูปพ้องเสียงนี้ วิลินตัน ภาณุพงศ์ ได้กล่าวถึงไว้บ้างแล้วใน วิลินตัน ภาณุพงศ์, "ปัญหาเรื่องคำพ้องรูปพ้องเสียงบางประเภทในภาษาไทย," ภาษาสร้างสรรค์ 1 & 2 (ตุลาคม 1976) : 248-260.

² อุกลุ่มย่อยของคำกริยาอาการแต่ละชนิด หน้า 71-77.

คำที่ประกอบท้ายคำ ซึ่งในที่นี้คือ แล้ว อาจจะแสดงความหมายที่ต่างกัน เช่น แล้ว ในตัวอย่างแรก อาจแสดงว่าเหตุการณ์นั้น (การวิ่ง) เกิดขึ้นในอดีต หรือมีการเปลี่ยนแปลงจากการกระทำอย่างอื่น (เช่น เดิน) มาเป็น วิ่ง ส่วนแล้วในตัวอย่างที่ 2 อาจแสดงการเปลี่ยนแปลงสภาพจากสภาพอื่นมาสู่สภาพแล้ว

ค. คำกริยาอาการ อาจจะมีคำอื่นมาประกอบข้างหน้าหรือข้างหลังได้ แต่คำที่มาประกอบคำกริยาอาการนั้น บางคำอาจจะประกอบคำกริยาอาการทุกคำไม่ได้ เช่น คำว่า ค่อนข้าง ประกอบกับคำกริยาอาการ แตก ไม่ได้ คือ เราจะพูดว่า

*จานค่อนข้างแตก

ไม่ได้ แต่ ค่อนข้าง ประกอบคำกริยาอาการ ยาก ได้ เช่น

*ข้อสอบค่อนข้างยาก

ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากคำกริยาอาการ แตก และ ยาก มีลักษณะบางอย่างที่แตกต่างกัน ซึ่งอาจจะทำให้เราสามารถแบ่งคำกริยาอาการออกเป็นชนิดย่อยได้อีก

ดังนั้น จึงควรจะมีการศึกษาหน่วยกริยาอย่างละเอียดในแง่คำที่ใช้ประกอบคำกริยาอาการเพื่อแสดงลักษณะต่าง ๆ และการเกิดร่วมกันของคำกริยาอาการและคำที่มาประกอบ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย